

Анастасія Іванес

Телеграм: @senavi1

Інстаграм: @_senavi._

Ел. пошта: nasta2633@gmail.com

«Вибач, що я досі не виріс»

Дійові особи:

Марко(каяття) – професійно грає на фортепіано, 27 років. Живе з мамою та своєю сестрою

Марко(сум) — частина Марка, одне з його «я»;

Марко(злість) — частина Марка, одне з його «я»;

Сцена 1

Марко(каяття): Всім привіт, мене звати... а можна без імені? Добре... Словом, мені 27. Так, не переживайте, у мене є робота. Була. Просто, через один випадок мене звільнили, бо я, знаєте, зірвав концерт у якому грав. За освітою я музикант і професійно граю на фортепіано.

Марко(злість): Це в мене спадкове... Моя матір теж вступила у консерваторію і була перша на своєму курсі. Її талант і завзятість помітили навіть за кордоном, а один дуже поважний чоловік із Німеччини запропонував матері добре оплачувану роботу, коли вона була лише на другому курсі навчання. Проте, через одну життєву невдачу їй довелось кинути все.

Марко(сум): Народився я... Пам'ятаю як в дитинстві підслухав одну розмову моєї матері з її подругою. Мама намагалась говорити тихо, щоб я не почув, але, як у "справжнього музиканта", в мене був дуже добрий слух. На жаль. Не пригадаю усіх її слів, але пам'ятаю одну фразу, яка тоді змусила мене задуматись: «Я не курила цигарки, поки він сидів в мені, але зараз мені просто хочеться померти від раку».

Раку? Невже буває настільки велетенський рак, що може вбити людину? Тоді він напевно має своїми гострими клешнями взяти її за горло і...

Сцена 2

Марко(каяття): В мамі, мабуть, тоді була післяродова депресія.

Марко(злість): Вже як 5 років

Марко(каяття) А я... я боявся гір, бо думав, що там і живуть ті самі велетенські раки, які хочуть мене вбити. І це логічно, бо наш сусід Йосип Анатолійович часто казав: «коли рак на горі свисне». Він взагалі багато чого казав і здебільшого це була... лайка, але дуже витончена. А одного разу, коли поліцейські шукали гвалтівника в нашому районі, Йосип Анатолійович настільки мелодійно зміг обляяти їх, всю систему безпеки в нашій державі, якість комунальних послуг, жахливо низькі пенсії, прострочений вишневий йогурт по акції в "Близенько" і те, як сильно вони відбирають його безцінний час, що ті поліцаї не змогли навіть нічого нормально в нього розпитати і потім ще рік обходили його квартиру стороною.

Марко(злість): До речі, він був моїм першим вчителем музики. І, як виявилось, вся витонченість його прекрасної мови існувала лише за межами власної квартири, в якій і проходила моя каторга під назвою «Уроки фортепіано».

Вам ніколи не здавалось, що чим зліша та мерзотніша людина, тим більш живучою вона є? І навіть, якщо все життя вона не провітрює вікна в своїй кімнаті, не мие руки і харчується виключно дитячими стражданнями, ця людина переживає все: повстання, репресії,

Чорнобильську катастрофу, 90-ті, закриття «QTV» кінець-кінців! Єдиного нормального каналу з мультиками! Та я волосся на голові видирав, а він навіть не помітив!

Марко(сум): Як зараз пам'ятаю. Мені 8 років. Я вперше прийшов на урок до Йосипа Анатолійовича. За вікном зима. Я сиджу у коричневих штанах з підтяжками, а він у халаті і рожевих тапках.

Марко(злість): Бо це його квартира. Тут лише його комфорт важливий...

Марко(сум): Сівши за фортепіано, я отримав наказ грати. А я не знав ЯК грати. В своєму житті я грав лише з пластиковим спайдерменом на кухні, тому, уявивши,

що моя рука – це спайдермен, я почав пускати своє павутиння з клавіші на клавішу. Мелодія була... екстравагантна, але недовга. На кульмінаційній частині Йосип Анатолійович вдарив мене по пальцях лінійкою і вже не те, що моя уявна іграшка. Все моє дитинство померло в той момент. Я розплакався. Мені було боляче, але мене знову вдарили, щоб не нив...

Марко(злість): Чоловіки ж не плачуть!

Марко(сум): Хоча до того моменту я думав, що я щось між сонечком і Маркусиком. Так мене часто називала мама.

Марко(каяття): Повернувшись додому, я вирішив нічого не розповідати. І коли мене запитали, звідки рани на руках, я сказав, що впав, поки ловив kota в під'їзді.

Марко(злість): О-о-о, так, це був великий, старий, смердючий кіт, якого давно вже треба було б каструвати, щоб схожих не плодило. Та я б сам своїми руками відрізав йому яйця і бив його б ними стільки ж разів, скільки мене били лінійкою по пальцях, доки воно не здохне.

Сцена 3

Марко(каяття): До речі, в підлітковому віці я дуже часто малював котів. Не знаю чому. Мені здавалось, що вони такі граціозні та лагідні. Завжди дарують тобі своє тепло і зализують свіжі рани на руках...

Марко(сум): і в серці. Живе створіння, яке не може в тебе попросити щось взамін за свою любов.

Марко(каяття): Тому я був безмежно щасливий, коли новий хлопець моєї матері подарував нам... хом'яка. Не знаю спадкове це, чи ні: недолюблювати того, хто живе менше за тебе, але мені новий знайомий одразу не сподобався. Його бульчасті очі, які ніби ось-ось тріснуть, були сповнені переляку, а коли я спробував його погладити, то дуже швидко отримав укуси малесеньких зубчиків у відповідь.

Марко(сум): Я назвав хом'яка Маргарита. І через те, що всі жінки в моєму житті, яких я намагався любити, ранили мене і через її гарячий темперамент.

Марко(каяття): Словом, Маргарита прожила дійсно недовге життя тому, що моя мама, сварячись зі своїм хлопцем, викинула хом'ячиху через вікно, щоб позлити його. Не скажу, що це був найкращий спосіб знайти спільну мову, але згодом вони дійсно помирились і вже через декілька місяців народилась моя сестра, Христя. В

неї були прекрасні голубі очі, як у мами і світле тоненьке волосся, але щойно вона з'явилась в нашому домі, я почав відчувати провину за своє існування.

Не знаю, звідки в 12-літнього хлопчика могло появитись таке глибоке почуття.

Марко(сум): Всі ніби забули про мене, ніби забрали в мене щось дуже важливе, що я хотів зберегти протягом всього життя. Можливо, це була любов? Проте, я не міг зрозуміти цього тоді. Я знав тільки те, що навіть ця маленька дівчинка з щирою посмішкою і пухкими ручками ранила мене.

Марко(злість): І так було завжди. Все моє життя. Коли Христя була маленькою, вона часто прибігала до мене в кімнату серед ночі. Плакала. Казала, що їй страшно спати самій, бо в домі ходить страшний монстр, який всіх хоче з'їсти. Зжерти. І коли я намагався її заспокоїти, вона ніжно казала мені: «я люблю тебе, братику». А я мовчав. Не відповідав їй взаємністю, бо прекрасно знав як працює слово «люблю» в нашій сім'ї. Його кажуть не для того, щоб виразити свою любов, чи подарувати комусь почуття турботи, тепла... Ні-ні-ні, його дають дозовано, як допінг. Знаєте, скакунам часто підмішують добавки в їжу, щоб вони змогли швидше пробігти дистанцію на змаганнях. Але коли організм бідного коня перестас витримувати таке навантаження, знаєте що з ним роблять? Його пускають на скотобій. Як вже нікому непотрібне життя. От і я відчував, ще тоді, що кожне «люблю» - це ще один крок до скотобійні.

Сцена 4

Марко(каяття): Через 8 років мамин хлопець, якого я називав Діма, а мама – «козел і криса їбана», пішов від неї. Після цієї чергової життєвої невдачі, вона ніби почала...гостріше(?) відчувати потребу в сімейній єдності і своєму контролі над нами, тому кожен вечір ми збирались за одним столом і вона влаштовувала допит мені та сестрі. Хто і що зробив, що я досяг за останні 24 години і чи не курих я, часом, цигарки. Це були хвилини... м-м-м... з чим б це порівняти?..

Марко(злість): Я почував себе так, ніби мені встромили тонесеньку голочку через мої вушні отвори і смикали нею зі сторони в сторону. Повільно. З любов'ю. Так, щоб я повністю усвідомлював своє місце і що моє існування це лише "маленька життєва невдача" моєї матері!

Марко(сум): Одного разу підсудний Марко Бездарний у віці двадцяти років пропустив вечерю і прийшов додому о 01:23. Що скажете на свій захист, Бездарю?

Я задивився на ліхтарі у парку, що були неподалік мого дому після концерту в честь дня народження Баха в філармонії.

Чому ж Ви задивились?

Коли я дивився на ці ув'язнені у склі частинки сонця, я чомусь думав, що схожий на них. Це була своєрідна медитація на тишу і шум зеленої трави. Вільної зеленої трави.

Повернувшись додому мати за рішенням найсправедливішого суду у світі вперше покарала підсудного

Фізично... Її вже навчена до ляпасів рука била мене кожен раз, коли я намагався щось вимовити, а коли я врешті замовк, вона сказала лише: «іди спати».

Марко(каяття): Проте, мою сестру вечірній допит пронизав не так сильно, як мене, бо вона була талановитою. Музика, яку вона писала, дійсно чарувала людей і змушувала час зупинитись, але оскільки я був..

Марко(злість): Єдиною людиною без музичного дару і таланту в цьому домі...

Марко(каяття): А годувати нас треба було за щось, мати змушувала відправляти композиції моєї сестри для конкурсів та фестивалів під своїм іменем, щоб це в подальшому допомогло влаштуватись мені на хорошу роботу. І цей план дійсно спрацював, мене взяли в ресторан грати на фортепіано кожен вечір для людей з товстими гаманцями. Правда, чого мені це коштувало...

Марко(сум): Вічні самоприпинення і НЕ МОЇ дипломи, що завжди висіли в кімнаті, нагадуючи про МОЮ бездарність.

Знаєте, я часто думав чому так? Чому в моєї сестри є вроджений талант, а в мене немає? Хто і за що обділив саме мене?

Марко(каяття): Пам'ятаю як одного разу я цілий день спостерігав за нею. Це була неділя. Мати кудись поїхала і ми залишились вдома одні. Я прикинувся, ніби зосереджено читаю книгу, щоб сестра нічого не зрозуміла, доки сам поглядом нотував кожен її натиск, кожную її реакцію. Спочатку Христя почала грати на піаніно свої старі композиції, ніжно натискаючи на кожную з клавіш так, ніби це окрема особистість зі своєю статтю і характером. В якийсь момент вона навіть почала з ними говорити, сваритись, сперечатись, а коли якась клавіша натискалась

ненавмисне, вона як лупне по ній зі всієї сили, що аж в мене руки зводило. Але ж найсмішніше те, що вона ще й потім перед ними вибачалась!

Тоді я подумав, що це так безглуздо і дивно, але настільки для неї характерно. Вона завжди себе так поводила. Могла дуже різко перемінитись у настрої, або поступово переходити з одного стану в інший, так ніби грає на піаніно. Але кожен з цих станів був особливий, не схожий на попередній.

В якийсь момент вона попросила зіграти мене. Ту ж мелодію. І вже на початку своєї гри я зрозумів, що виконуємо ми її зовсім по-різному. Вона грає так, ніби перед нею стоїть цілий народ, в якому кожна людина говорить своє слово у потрібний момент. Для мене ж клавіші просто поділені на умовні загальні групи, де є загальне звучання, а я просто завчено розумію на котру з них натискати.

Тоді я й усвідомив, що Христя просто як особистість єдина в собі, незалежна і самостійна, дорослий лідер, який може керувати цілим народом, а я... а хто я?

Сцена 5

Марко(каяття): Ресторан, в якому я працював, називався «Піаф» тому, що улюбленою співачкою нашого директора була французенка Едіт Піаф. Голос солістки Ані, з якою я часто виступав, якраз був дуже схожий з голосом тієї співачки. Певне, саме тому Аню і взяли на роботу. Директор якийсь час навіть лип до неї, але дівчина була мудрою, хоч і виглядала дуже легковажно. Вона вбачала в чоловіках лише чергову сходинку на шляху до свого успіху, проте прекрасно розуміла, що недовгий роман з начальством лише зменшить тривалість її перебування на своїй посаді, тому кожен раз дуже невимушено відмовляла цьому 100-кілограмовому кабану.

В неї був один звичай. Перед тим як піднятись на сцену Аня завжди на секунду закривала очі і ледь чутно, ніжним, люблячим голосом дякувала, але я ніколи не розумів кому саме, адже з підслуханих мною майже ненавмисне розмов, вона взагалі не вірила в бога і навіть у гороскопи, але коли вона піднімалась на сцену і починала співати на її обличчі незалежно від настрою пісні завжди була світла, сповнена вдячності усмішка. Це я зміг побачити тільки після того, як мені показав наш виступ у записі телефону один з відвідувачів ресторану. Пам'ятаю, що коли я дивився це відео, мене не покидало почуття щирої захопленості, адже хоч я і

здебільшого бачив лише спину Ані, бо завжди був позаду на сцені, у її тіні, я ніби відчував цю усмішку. Ніби знав, як вона посміхається, хоч і не бачив цього. Її настрій і відношення до роботи передавалось і мені, тому тільки коли я виступав з нею, здається, лише в ті моменти я справді міг грати, справді розумів музику.

Наша дружба з Анею зав'язалась не одразу. Пам'ятаю, як вперше познайомився з нею: вийшовши з ресторану, я побачив як вона курить. Тоді під світлом машинних фар її руде, хвилясте волосся здалось мені ще більш вогняним. Вона просто стояла у легкому чорному платті і видихала дим прямо у місяць. Спочатку я не хотів підходити до неї, але щось змусило мене. Я сказав: «В тебе такий прекрасний голос, не боїшся його прокурити?» Вона промовчала і навіть не подивилась на мене. Все було так, ніби мене ніколи й не існувало. Тоді я спробував ще раз

Марко(сум): Не подумай, що я залицяюсь. Просто, буде шкода, якщо ти більше не зможеш співати.

Марко(злість): Після мого принизливого скавчання, богиня нарцисизму таки звернула до мене свій погляд. І просканувавши мене з ніг до голови, все що я отримав у відповідь це лише два скупих слова: « Мені срати»

Марко(каяття): Чесно, я хотів вже піти, але..

Марко(злість):(викидає цигарку Ані) Цінуй те, що маєш, дура!

Я прокричав їй це прямо у вічі! Викинув її цигарку, обмазану дешевою помадою і дуже злісно втік додому.

Марко(каяття): Думаю, тільки жінки можуть знайти номер телефону хлопця, знаючи лише його ім'я і зовнішність. Аня взагалі знала лише мою зовнішність, хоч ми й працювали вже як 2 роки разом. Того вечора, після звичного домашнього допиту, вона подзвонила мені і сказала, що я малолітній гівнюх, який ніколи більше не сміє навіть рота в її сторону відкривати і мені треба триматись подалі від неї. Але я не відчув, що мене ранили. Наступного ранку я приніс їй каву. Вона плюнула в моє горнятко, але свою каву взяла. Так ми й почали дружити.

Марко(злість): Вона назвала мене чучундриком, бо я «був одягнутий як школяр з ростом метр вісімдесят і поводив себе як чмо».

Марко(сум): Це цитата.

Марко(злість): Але я не злився на неї.

Марко(каяття): Аня виявилась дуже волелюбною дівчиною, яка, чомусь, була чітко впевнена, що досягне успіху в житті. І я не зміг їй перечити. Вона так сильно заряджала мене своєю енергією, що я на мить забував про пекло, яке чекало мене вдома.

Сцена 6

Марко(злість): Коли Христя відсвяткувала з друзями свій 14-тий день народження, прийшов час подумати про освіту і мама вирішила вперше відправити її на заняття до Йосипа Анатолійовича. До того моя сестра вчилась сама, як справжній геній, а я, як справжній Бездар, приходив з синцями на руках від все тої ж жирної кішки аж доки мені не виповнилось 17.

Марко(каяття): Їх перше і останнє заняття тривало 6 годин, після якого моя сестра перестала говорити. Вона прийшла додому в сльозах і з ранами на руках, знайомого мені почерку.

Марко(злість): Тоді я підкинув матері ідею, що той старий кіт, за яким я бігав, вже, певне, давно помер і синяки могли з'явитись від іншого лихого створіння. Вона швидко зрозуміла мій натяк.

В ту ніч ми засинали під мелодію лайки і вереску поліцейської машини, та це не допомогло. Напевно, я накаркав. Але Йосип Анатолійович дійсно помер. Від серцевого нападу, коли почув, що його збираються карати за насилля над неповнолітніми... Нарешті.

Марко(сум): Відтоді в нашому домі всі були як на голках, бо Христя спілкувалась з нами виключно криками і дзвоником, яким вона користалась, коли хотіла нас покликати. Ми офіційно-очевидно стали її слугами. Не те, щоб вона почала ставитись до нас гірше, просто, стала трохи дикою: нападала на мене зі своїми образами і криками без причини, а потім просила ласки.

Марко(каяття): Попри все це Христя грала на піаніно, здається, щоб заспокоїти себе. Її музика чудесним чином поєднувалась з моєю душею і навіть, якщо я злився на неї, то вже не міг їй не пробачити. Гіпнотизерка. Проте, час від часу вона намагалась зіграти одну й туж мелодію, яка не притаманна її стилю. Це був Клод Дебюссі – Місячне сяйво. Прекрасна, мрійлива композиція, яка так лякала Христю. В неї буквально тряслись руки на найлегших нотах. Тоді я й зрозумів,

що саме цю мелодію вони вчили зі старим котом і, напевно, на ній він вперше її вдарив. Я не міг далі спостерігати за тим, як вона трясеться від страху, тому закривав фортепіано і обійняв її.

Сцена 7

Марко(сум): Наступного вечора мені подзвонила Аня. Її голос був дуже веселий і трохи п'яний.

Марко(злість): Привіт, чучундрик! Як ти?

Марко(сум): Нормально.

Марко(злість): Ясно, знову вона тебе розпитувала?

Марко(сум): Ага.

Марко(злість): Слухай, я тут зараз сиджу як довбана кубинська жінка кручу самокрутки, а в мене під вікнами дядя Валера, ну, той, що алкаш... Ти слухаєш?

Марко(сум): Ага.

Марко(злість): Так от, він бігає в одних трусах і кричить, як навіжений, а його жінка в халаті з пляшкою пива біжить за ним і дубасить його. Не знаю, що вони не поділили, але махач має бути жорсткий. Дуй сюди, разом поржемо. Тільки під удар по дорозі не попади, окей?!

Марко(сум): Я не можу. Зараз вже 11-та година мене не пустять.

Марко(злість): Що?

Марко(сум): Я кажу...

Марко(злість):(перебиває) я почула. Може, тоді ти просто приїдеш до мене? Я сумую. Якщо хочеш, я навіть відкрию свій святковий віскі.

Марко(сум): Ань, вибач. Розумієш мене не...

Марко(злість): (перебиває) Ясно. Знову мамця не пускає. Слухай, Марко проклятий, тобі вже скоро тридцятка стукне, а ти досі, як собака на повідку. Ти мене так замахав цим, чесно. Мені вже навіть не сумно, а просто... та срати на

тебе. Знаєш, дам пораду, якщо ти й далі так будеш жити, то від твоєї особистості нічого не залишиться.

Марко(сум): Аню, послухай...

Марко(злість): (перебиває) Кажу чесно, я люблю тебе, але зараз я буду дзвонити до того, хто зможе приїхати(кидає трубку).

Марко(каяття): Сказати, що це вбило мене – не сказати нічого. Наступного дня я знову прийшов на роботу, але Ані там вже не було. Виявляється, вночі вона дзвонила директору, будучи повністю п'яною, і сказала йому, щоб він шукав нову «тьолку», бо вона летить в Малібу до свого папіка. Я дзвонив їй, але вона заблокувала мій номер. Закордоном дорогий зв'язок.

Марко(злість): Вона поїхала і забрала з собою все, що колись мені подарувала: теплі розмови після роботи, свою милу усмішку, жадані обійми і навіть відчуття, що я комусь потрібен. Все забрала і залишила мене з нічим. Лише ця запальничка нагадує мені про неї. Вона забула її у своїй гримерці перед від'їздом, а я просто не встиг вернути.

Сцена 8

Марко(сум): В обід до мене подзвонив старший чоловік і запропонував виступити з моїми творами на музичному вечорі за скромну плату. Виявилось, це був директор філармонії. Я, звісно, погодився і з радості ледь з підтяжок не вистрибнув, але мені все одно було сумно, бо я не міг сказати це Ані. Вона була єдиною людиною, яка могла дійсно порадіти за мене. А я її втратив...

Марко(злість): Цілий місяць я сумлінно готувався до виступу. Це була моя перша можливість проявити себе, нехай навіть на фоні творів моєї сестри. Але ж грав я своїми руками! Кожен день я витрачав по 12 годин на репетиції, стирав собі пальці об клавіші, хоч і мав лише 1 вихід за весь вечір. Настільки це було мені важливо...

Марко(сум): Аня досі не піднімала трубку...

Марко(каяття): І ось, настав день концерту. Я у чорному смокінгу, що перепрасовував, напевно, разів 20, стою за кулісами. Намагаюсь побачити свою маму та сестру. Їх немає. А я зарезервував для них місце за власний кошт. Вони єдині, кого я заросив. В цей день як ніколи мені була важлива їх увага. Щоб вони побачили, що я чогось досяг. Концерт почався. Урочисто, але без потрібних мені

оплесків. Я намагався не падати духом, але коли мене представляли, зі сцени в усьому залі я бачив лише два порожні місця. У першому ряді.

Марко(сум): Добре, що моя мелодія була сумна і всі подумали, що я просто дуже чуттєва особистість, поки на моєму лиці наворачтались сльози. Ніхто й ніколи, навіть мертвий Йосип Анатолійович, ще не принижував мене так сильно, як ці двоє. Я вже дограв до середини свого майже похоронного маршу, аж раптом почув як в залі відкрились двері. «Не може бути,» — подумав я і продовжував грати, але своїм периферійним зором побачив, як хтось сів на місце моєї матері і сестри. У першому ряді. Я зупинився. Вони прийшли. Перебивши мою гру, вони прийшли, щоб принизити мене ще більше. Мої руки немов заніміли. Мене почало трясти. Публіка подумала, що я роблю драматичну паузу, тому не стала перебивати мене оплесками, поки я в цій тиші синів від злості і жаху. В мені кипів відчай. Я хотів розірвати все і вся навкруги, тільки щоб захватись від себе. Ні, я хотів розірвати себе, щоб більше не відчувати як моє серце повільно помирає... вже стільки часу... Потім я засміявся. Мабуть, це виглядало трохи божевільно, але мій дикий регіт почув кожен у залі і ніхто не осмілювався це зупинити. Мене смішило те, що я музикант, який зіграв похоронний марш для своїх же похоронів. Те, що мені 27, а я досі тримаю цигарку китайськими паличками коли курю, щоб мама не почула запах диму на пальцях. Те, що я побоювався втекти до жінки, яка полюбила навіть такого нікчему як я! Напруга моєї паузи настільки переповнили людей в залі, що вони почали плескати і раптом я відчув... бажання жити. Світло того вуличного ліхтарика з парку розбило скляну клітку в моїй голові.

Марко(злість): Я почав грати мелодію Клода Дебюссі – Місячне сяйво.

Марко(каяття): Вже на початку мелодії моя сестра впала в панічну істерику. Вона так голосно кричала, що, здавалось все місто чуло її. З залу на мене вилились хвилі переляканих криків жінок і благання моєї матері викликати швидку. А я грав. Якийсь скрипаль навіть підбіг до мене і почав благати мене перестати, бо лякаю людей, але я все рівно грав і щасливо посміхався.

Зараз моя сестра лежить в лікарні і мама доглядає за нею щодня. Мене вигнали з дому і тепер я сиджу тут, в колі «Анонімних психів», шукаючи прихистку. В місці, куди кожен приходить зі своїми проблемами, щоб виговоритись і вислухати.

Марко(злість): Я не шкодую про те, що зробив

Марко(сум): Я вже не плачу через те, що пережив.

Марко(каяття): Дякую, що вислухали моє каяття.

КІНЕЦЬ

Я Іванес Анастасія Андріївна погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «Вибач, що я досі не виріс» на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.

(2021р.)